

Məni duyğulandıran

Zəka

Mənim üçün ruh adamları təkəcə doğmam, dostum, əzizim deyil, bu, həm də güvəndiyim insandır. Yəqin ki, bunun nə demək olduğunu fərqi-dəsiniz.

Ona görə də ruh doğmamı güvəndiyim insan sayıram ki, onunla həyatımı, düşüncələrimi, arzularımı, hətta bəzən sevgini də bölüşüb, müzakirə edib hansısa bir nəticəyə gələ bilərsiniz.

İndi barəsində daha bir yazını qələmə aldığım bu insanı Azərbaycanda, elə onun hüdudlarından kənar da tanıyırlar, sevirilər, dəyərləndirirlər. Çünki o, həm mənəviyyat adamıdır, həm əxlaq adamıdır, həm mədəniyyət adamıdır, həm ruh adamıdır, həm də ən vacibi o, adam kimi ADAMDI !!! Bu, cizgiləri özündə təmsil edən və həm də qarşısındakına böyük ürək və sayqı ilə yönəldən həmin o adam kimi ADAMIN adı və soyadı Zəka Vilayətoğludur!

Yəqin ki, bu ad və soyad artıq hər şeyi sizə çatdırdı və siz də mənimlə razılaşdınız. Çünki onun səsi, onun ifası və onun yaradıcılığı özü o qədər daxili gücə, incə ruha və saf bir duyğuya söykənilib ki, ondan yan keçmək mümkün deyil, çəkir adamı özünə və günlərin bir günündə də məni çəkdi, məni öz səsinin, öz yaradıcılığının seyrində sadəcə susub dinləməyə, düşünməyə məcbur etdi. O gündən mən Zəka Vilayətoğlu dünyasının aurasındayam. Demək olar ki, hər gün onunla təmas qurur, sosial şəbəkədə paylaşıdığı ifalarını, yaradıcılıq nümunələrini, günə olan sözünü diqqətimdən yayın-dırmıram. Çünki onun dediyi "Günün sözü" də mütləq nəyəsə işarədi, nəyisə silkeləmək üçündü. Belə olan halda mən necə kənara çəkilə bilərəm. Bu, mümkünsüz bir haldır.

Səsini, ifasını dinlədiyim Zəkanın yaradıcılığı da mənə yaxşı məlumdur. Tez-tez mənə bağışladığı kitabları vərəqləyirəm. Bu gün səhər-səhər də kitab rəfimlə dil tapmağa çalışanda diqqətim çəkdi Zəkanın mənə verdiyi sonuncu kitabı. Bu kitab "50 ilin ZƏKASI" adlanır. Mən bu kitab barəsində isti-isti fikirlərimi bölüşmüşdüm. Amma görünür hələ çox üz tutacam bu kitabla. Necə ki, bu səhər yenə vərəqlədim. Kitabı açan kimi diqqətimi çəkən şeirin məna yükünə vardım. Elə bil duyğularımı cilaladı, elə bil könlüdəki rahatsızlığımıza bir həzin dua oxudu və mən də sehirləndim, barışdım onunla - yəni razılaşdım onun dediyi fikirlərlə. Zəka yazmışdı ki:

*Sənə aparən yolun,
Bir yolçusu olmaqdan,
Sən tək gözəl ceyranın,
Bir ovçusu olmaqdan
Daha gözəl nə var ki?*

*Aşiqin yanar canı,
Ahi tutar dünyanı,
Yar bağının bağbanı,
Bir bağçısı olmaqdan,
Daha gözəl nə var ki?*

*Gedib ömrün yarısı,
Sovrulmaqda darısı,
Yar evinin xalısı,
Bir xalçası olmaqdan,
Daha gözəl nə var ki?*

*Zəka heyran o gülə,
Dönüb şuri-bülbülə,
Yar gözündə bir gülə,
Bir damcı su olmaqdan,
Daha gözəl nə var ki?*

Yəqin siz də razılaşarsız ki, sevgi yeganə hisdir ki, yeganə duyğudur ki, ondan gözəl heç nə yoxdur.

Hətta verdiyi əzab da, yaşatdığı həsrət də, ağrıtdığı ürək də, yuxusuz qoyduğu gözlər də onun gözəlliyi ilə razılaşır, barışır. Elə o gözəlliyin seyrində həm də cilalanır sevgi. Ona görə də elə Zəkanın özü də öz dediyini təkrar təsdiqləyir, heyranlığını gizlətmir.

Hətta fikirlərini davam etdirib təkrar-təkrar bizə xatırladır ki, təbiətin də bütün gözəlliyini sevmək və bu sevginin işığında isə yuxunu qaçırdan, həyatını daha da gözəlləşdirən, mənalı edən sevginin pərvanəsi olmalıdır.

Məhz onda həmin sadələşdiyimiz təbiətə, cəmiyyətə aid yaxşı nə varsa hamısı sən sevgini daha da ucaldacaq, daha da möhtəşəm edəcəkdir.

Zəkanın bu kitabında yaşadığı 50 ilin müəyyən məqamları, yəni həm nəsr, həm poeziya nümunələri, həm də özü ilə bağlı yazılmış bəzi məqalələr yer alıb. Mən bunu ona görə diqqətə çatdırı-

ram ki, oxucu kitabın adının niyə "50 ilin ZƏKASI" olduğunu fəhm edə bilsin. Zənnimcə həmin 50 ilin sözdə görüntülənən çalarları özü-özlüyündə bir mənəviyyat, bir sənət və söz adamının hansı zirvədə olduğunu, hansı ucalığı təqdim edə bildiyini özü açıb deyir. Yəni burda sözə nə yer, nə də ehtiyac qalmır. Fikirlərimi Zəkanın "Duyğular" şeiri ilə yekunlaşdırmaq istəyirəm. Çünki həmin şeirdə mənim indi kağıza köçürtdüyüm fikirlərim müəyyən mənada özünü təsdiqləyir. Zəka yazır ki:

*Gecə yuxusundan oyanıb səhər,
yuyur üz-gözünü yağış suyuyla.
Baxıb pəncərədən seyr edirəm mən
yeni bir uğurlu gün arzusuyula!*

*Həyat çox maraqlı filmidir, film,
cavanlıq, qocalıq - ikicə bölüm.
Onsuz da son ucda gözləyir ölüm,
üzülmək nə lazım, xof, qorxusuyla?*

*Tanrı çox verəndə azı düşündüm,
oldum hər qismətdən razı, düşündüm.
Qışda üşüyəndə yazı düşündüm,
döyündü ürəyim, xoş duyğusuyla!*

Bax, barəsində danışdığım, daha doğrusu, içimdə olanların bir qismini bölüşdüyüm Zəka Vilayətoğlu Tanrının verdiyi ilə qane olmağı bacardığı kimi - böyük ümidlər, böyük arzularla yaşamağı da, öz istəklərinə qovuşacağına inamı da özü üçün birmənalı şəkildə qəbul edir. Yəni o, bir ruh adamı olaraq bugünlə, sabahla çiyin-çiyinə addımladığı kimi dünəndən də üz çevirmir, ondan da qopub ayrılır.

Ondan götürdüyü, ondan qazandığı və ondan aldığı yaxşı, dəyərli, gərəkli və bir də həm də xatırladan nə varsa, hamısını bugünə də, sabaha da daşımağı bacarır. Ona görə də 50 ilin hər anı yaşanan, yaşadan və yaşadacaq ömür yolunun sözdə ifadəsidir, sözdə təsdiqini tapıb öz gücünü sabaha yönəldəndi. O yönəltmə həm də sabaha gədən yola düşən işıqdı. Hər zaman işıqlı yolda, Qardaşım!

